

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/11/2015
Identifikačné číslo spisu:	1000899916
Dátum vydania rozhodnutia:	12.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1000899916.1

UZNESENIE

Najvyšší súd T. republiky v právnej veci navrhovateľa J.. S.. E. R., nar. XX. XX. XXXX, R. 9, X., Z. republika, zast. advokátom JUDr. Jozefom Holíčom, Lužická 7, Bratislava, proti odporcovi JUDr. Ján Benčura, Záhradnícka 41, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu ŽELSTAV 1-Z, spol. s r.o., Štefánikova 15, Bratislava, IČO: 31 328 750, o zaplatenie sumy 4 489,47 € (135 250,-- Sk) s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/7/2013-311 zo dňa 17. marca 2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 21. februára 2013 č. k. 67Cbi/346/2000-280 uložil odporcu povinnosť zaplatiť navrhovateľovi nevyplatenú mzdu vo výške 4 489,477 Eur a vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil právo na určenie, že jeho pohľadávka prihlásená do konkurzného konania sp. zn. 38K/111/95 je po práve.

Odporca uviedol, že pohľadávku navrhovateľa vo výške 75 000,-- Sk ako hrubú mzdu uznáva a po odpočítaní všetkých zákonných zrážok mu bola vyplatená vo výške 48 630,-- Sk.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že navrhovateľ si do konkurzného konania prihlásil pohľadávku vo výške 75 000,-- Sk ako pohľadávku prvej triedy, predstavujúcu mzdové nároky za mesiac február, marec a máj 1996. Správca uznal pohľadávku vo výške 48 640,-- Sk, čo predstavuje čistú mzdu po odpočítaní všetkých zákonných zrážok. Ide o pohľadávku, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, ide o mzdový nárok a v súlade s § 31 ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. (ďalej len „ZKV“) môže byť uhradená kedykoľvek počas konkurzného konania.

Vzhľadom na návrhy na zmenu uplatneného nároku naposledy na sumu 135 250,-- Sk, súd podľa § 95

O. s. p. pripustil zmenu návrhu a v tomto smere doplnil dokazovanie, za aké obdobie a v akej výške vznikli navrhovateľovi pracovné nároky. Navrhovateľ žiadal sumu 183 890,-- Sk v čistej mzde za obdobie od februára 1996 do augusta 1996, pričom z tejto sumy bola zaplatená suma vo výške 48 640,- Sk a zostalo zaplatiť 135 250,-- Sk. Navrhovateľ žiadal aj úrok z omeškania 17,6 % ročne od 13. 07. 1996 do zaplatenia.

Odporca uviedol, že nedisponuje so žiadnym majetkom, z ktorého by mohol nárok navrhovateľa uspokojiť, pričom nárok vo výške 135 250,-- Sk, t. j. 4 489,48 Eur uznal za nesporný.

Na základe takto zisteného skutkového stavu, konajúci súd odporcu zaviazal na zaplatenie sumy 4 489,48 Eur istiny.

S odkazom na ust. § 33 ods. 1 písm. b/, d/ ZKV uplatnený nárok na ročný úrok z omeškania vo výške 17,6 % od 13. 07. 1996 zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ podal proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v zamietavej časti úroku z omeškania a výroku v časti nepriznaných trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že ust. § 33 ods. 1 písm. b/, d/ ZKV bolo aplikované nesprávne čo do príslušenstva pohľadávky, ako aj trov konania.

Odporca podal proti rozsudku odvolanie v časti výroku, ktorý ukladá odporcovi plniť v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Odvolanie odôvodnil tým, že považuje za nesprávne určenie splatnosti pohľadávky a odkázal na ust. § 31 ods. 3 písm. a/ ZKV, podľa ktorého pohľadávkami proti podstate sú pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu a tieto pohľadávky je možné uhradiť v priebehu konkurzu kedykoľvek, mimo právoplatného rozvrhového uznesenia. Odkázal aj na ust. § 66e ods. 1 ZKV. Podľa odvolateľa sa úhrada pohľadávok proti podstate a označených nárokoch riadia poradím existujúcich pohľadávok, nie časovým hľadiskom ich vzniku a splatnosti, preto sa ust. § 161 ods. 1 O. s. p. nepoužije. Rozvrhové uznesenie súdu nadobudlo právoplatnosť dňom 13. 06. 2008. Správca v zmysle konečnej správy a rozvrhového uznesenia uspokojil pohľadávky uvedené v uznesení súdu, čím ho splnil a v súčasnej dobe úpadca nedisponuje so žiadnym majetkom, z ktorého by sa mohli uspokojiť uplatnené nároky navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti zamietavej časti rozsudku je dôvodné, pre jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, preto rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal aj odvolanie odporcu v časti týkajúcej sa výroku ukladajúcemu mu povinnosť splniť v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a zistil, že odvolanie podal niekto, kto na odvolanie nie je oprávnený, preto odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol.

Odporca podal odvolanie v časti výroku rozsudku týkajúceho sa vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré nebolo v jeho neprospech, keďže počas konania nežiadal odklad vykonateľnosti. Vykonateľnosť rozsudku bola určená v súlade s § 161 ods. 1 a 2 O. s. p., podľa ktorého je rozsudok vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie, pričom platí, že pokiaľ nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť. Súd rozhodol v prospech odporcu, keďže uložil lehotu dlhšiu ako ukladá zákon (3 dni po právoplatnosti). Právo účastníka na podanie dovolania, resp. akéhokoľvek opravného prostriedku, je v Občianskom súdnom poriadku koncipované všeobecne, bez akéhokoľvek obmedzenia, avšak toto právo sa zásadne vykladá zužujúco. Právo podať opravný prostriedok má len ten účastník, ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma na jeho právach, ktorá môže byť formálna a rozumie sa ňou odchýlenie výroku rozhodnutia od posledného podaného návrhu

účastníka vo veci samej alebo materiálna, pod ktorou sa rozumie, že vydané rozhodnutie svojim obsahom znevýhodňuje osobu, ktorá podáva opravný prostriedok, a to tak, že zhoršuje jej právne postavenie buď zúžením jej práv alebo rozšírením jej povinností. Odporca mylne predpokladá, že výrokom o uložení povinnosti s určenou lehotou vykonateľnosti rozhodnutia bola určená splatnosť pohľadávky, avšak rozhodnutie súdu prvého stupňa je rozhodnutím deklaratórnym, potvrdzujúcim existenciu navrhovateľovho práva, ktoré uznáva aj samotný odporca, pričom zákon obsahuje spôsob, ako pristupovať k vykonateľnosti rozhodnutia.

Odporca podal proti uzneseniu odvolacieho súdu v zákonnej lehote dovolanie podaním zo dňa 23. apríla 2015 a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Dovolanie odôvodnil vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Uviedol, že odvolací súd odmietol odvolanie odporcu podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. ako niekým, kto nie je na podanie odvolania oprávnený. Tento postup súdu vidí ako prísne formalistický a nerešpektujúci zásady zabezpečenia spravodlivej ochrany práv účastníkov v občianskom súdnom konaní. V O. s. p. nie je zakotvená koncentračná zásada, ktorá bráni odvolaciemu súdu prerokovať vec, ak nebola výhrada voči vykonateľnosti rozhodnutia vznesená ešte v priebehu prvostupňového konania.

V dovolaní odkázal na znenie ust. § 31 ods. 1, 2, § 32 ods. 1 ZKV platného v čase vyhlásenia konkurzu. Uviedol, že súd určil rozsudkom trojdňovú lehotu na plnenie od právoplatnosti rozsudku, pričom podľa § 3 ods. 1 ZKV sa na konkurz primerane použijú ustanovenia O. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak. Vzhľadom na uvedené sa podľa dovolateľa, ustanovenie § 161 ods. 1 O. s. p. nepoužije.

Navrhovateľ v podrobnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odporcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Súdom určená lehota vyplýva zo zákona a v odvolacom rozhodnutí bola aj dostatočne odôvodnená. Dovolanie považuje za neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v súlade s ust. § 241 ods. 1 O. s. p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napáda rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu, v časti, ktorou bolo odvolanie odporcu odmietnuté.

Podľa § 239 O. s. p. platí, že ak bolo napadnuté rozhodnutie vydané v tejto procesnej forme, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie, alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie je prípustné aj voči potvrdzujúcemu uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O. s. p.).

Uznesenie, proti ktorému odporca podal dovolanie, nie je vymedzené ako dovolací dôvod v ust. § 239 O. s. p.

Prípustnosť dovolania má jednak stránku subjektívnu a jednak objektívnu. Pokiaľ ide o účastníka, ktorému patrí právo dovolanie podať, musí existovať subjektívny predpoklad na podanie dovolania, a to je predovšetkým skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech dovolateľa, čo sa spravidla prejavuje neúspechom vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre účastníka ujmu. Právo podať dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z uvedeného dôvodu nemá

účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach.

V tejto veci podal odporca dovolanie proti uzneseniu, ktorým bolo jeho odvolanie odmietnuté z dôvodu, že nie je účastníkom konania oprávneným podať odvolanie, pretože podal odvolanie v časti výroku týkajúceho sa vykonateľnosti rozhodnutia, ktorá bola určená v súlade s ust. § 161 ods. 1, 2 O. s. p. Podľa uvedeného ustanovenia je rozsudok vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie, pričom platí, že pokiaľ nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť. Súd rozhodol v prospech odporcu, nakoľko uložil lehotu dlhšiu, než ukladá zákon.

Je nesporné, že proti každému rozhodnutiu súdu je prípustné dovolanie z dôvodov vymenovaných v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Okrem iných, prípustnosť dovolania zakladá aj postup súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa názoru dovolacieho súdu k takému postupu odvolacieho súdu v prejednávanej veci nedošlo. Zo zákonnej úpravy vyplýva, že predpoklad podania odvolania reflektuje stav procesnej ujmy účastníka konania, ktorý sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý odvolací súd pre účastníka mohol založiť svojim rozhodnutím a výsledku, ktorý skutočne založil a ak mu bola spôsobená ujma. Dovolací súd zistil, že odvolanie bolo odmietnuté z dôvodu, že mu ujma na jeho právach nevznikla tým, že súd v rozhodnutej veci uložil trojdňovú lehotu na plnenie (§ 161 ods. 1, 2 O. s. p.) v súlade so zákonom a na tomto základe dovolací súd vyslovil názor, že postupom odvolacieho súdu nebol porušený zákon, ani odporcovi nebola spôsobená ujma na jeho právach. Pre úplnosť je potrebné tiež dodať, že o návrhu sa bude opätovne rozhodovať v novom konaní.

Dovolací súd nemal za preukázané, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p., teda dovolateľovi nebolo zabránené, resp. neumožnené využiť tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Len skutočnosť, že dovolateľ s rozhodnutím nesúhlasí, nie je relevantným dovolacím dôvodom. Dovolací súd v konaní nezistil ani iné vady podľa § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov dovolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol.

Trovy dovolacieho konania podľa § 243b ods. 4 O. s. p. navrhovateľovi nepriznal, pretože si žiadne trovy dovolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté dovolacím senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.